

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai, 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

**La Cooperació revo-
luciona les velles
concepcions injus-
tes, dins d'un ordre
i responsabilitat
inimitables**

Tothom desitja la unió, tots la propaguen pels mitjans al seu abast. Els cooperadors fem quelcom més: la practiquem!

Fins enmig de l'ofuscació, la Cooperació és la pau

No hi ha cap dubte que la rivalitat de tendències ha estat hàbilment explotada pels enemics de la causa del proletariat i que el verí en la contesa ha estat fomentat per mans ocultes d'elements contraris infiltrats als rengles obrers.

La lliçó ha estat dura, per més que la reflexió i la serenitat, imposades per tots a temps, impediren més dol i més fatals conseqüències.

El nostre breu comentari no pretén arribar al fons de la qüestió; no ens incumbeix, ni, per altra banda, desitgem analitzar els fets, anàlisi que sempre podria donar lloc a una interpretació partidista. El fet en si és el que ens interessa esmentar, per bé de tots, puix estem convençuts que situacions anàlogues mai no poden produir-se entre les consciències educades en la cooperació.

Si la causa comú del proletariat es condensa en una sola aspiració: aconseguir una vida millor, de germanor, de justícia i de llibertat, tots els camins que conduïen a aquesta realització hem de conceptual-los per bons. Ara bé: com pot establir-se una harmonia estable entre les teories en pugna pel procediment —tan susceptible de xocar en forma violenta— una veritable harmonia i intel·ligència que permeti la construcció d'un món social, conjuntament, sense renunciar ningú a les seves íntimes conviccions? Nosaltres, repetim, com sempre: «Per la Cooperació».

La Cooperació poseeix la virtut de superar les dificultats d'aproximació entre les tendències pel sol fet que la seva actuació s'adapta a qualsevol forma social que presideixi la política dominant. Ni és socialista ni és anarquista, però tant hi participa d'una tendència com de l'altra. Per al socialisme d'Estat, és ella

—i la U. R. S. S. n'és un exemple— el mitjà creador que condueix pas a pas a l'absorció estatal, educant en les pràctiques socialitzadores la massa neutra. Per a l'anarquisme llibèrrim, és l'associació voluntària d'individus lliures que creen riquesa comunal, independentment del poder polític.

La Cooperació és per a tots, escola d'administradors del bé comú, confluència d'idearis per una sola aspiració, llar solidària de tots els qui treballen per unes jornades més belles i lluminoses.

La Cooperació és la pau. Repudia la violència, convençuda que la força i l'enginy sols han de posar-se a contribució per a crear riquesa i benestar, en lluita constant amb la naturalesa i els seus elements, distribuint-los socialment. La família humana no hi té cap motiu per a destruir-se, per tal d'aconseguir el màxim possible de benestar sobre la terra.

Per aquest motiu, la sang de germans vessada inútilment pels carrers de Barcelona durant tres dies, ha produït en nosaltres un dolor indescriptible, augmentat en veure com la massa dels treballadors no es vol donar compte encara del factor poderós d'unió, solidaritat i reconstrucció social que posseeix amb el moviment cooperatista.

Enmig de tant dolor, tot veient la Cooperació seguir els seus destins, va ésser un gran consol per a nosaltres contemplar la senyera de la humanitària Creu Roja onejar en algun dels nostres locals on hi ha instal·lats retens d'aquesta benemèrita institució. En la lluita sagrant, no veiem cooperatistes entre els adversaris, però sí els veiem entre els qui, amorosament, recullen els ferits, víctimes de la lluita fratricida, per tal d'atendre'ls i curar-los.

BILBAO

Aún conservo íntegra la grata impresión que me produjo la visita a la justamente «muy noble, muy leal e invicta villa de Bilbao», con motivo de la celebración del II Congreso de la Federación Nacional de Cooperativas de España. La pulcra capital de Vizcaya brilla, aun en medio de sus brumas, por su limpia sencillez, como una joya en el fondo de tosco estuche.

A ambos lados del Nervión, en el mismo punto donde el agua dulce se junta con la del mar que penetra por la prolongada y angostura, asienta Bilbao su esplendor y su riqueza, hijos ambos del esfuerzo constante de sus moradores que supieron convertir las laderas del Nervión en nervios robustos de actividad incansante, que mueven un sin fin de industrias de las más variadas clases.

Ría abajo, desde el Arenal hasta Portugalete, Bilbao se prolonga, enlazando diversos pueblos que crecieron a impulsos del trabajo, de una densidad pasmosa de población, culta, activa, transigente, liberal. Pueblo ligado a sus tradiciones, que quizá sean la esencia misma de su liberalismo, contrasta sensiblemente con esos otros pueblos tradicionalistas de la España caduca, encastillados en los muros espirituales de un pasado tenebroso de Inquisición y feudalismo. Bilbao es algo más que la «muy noble, muy leal e invicta villa»; es la villa sin villanos que se convierte en ciudad, por su esfuerzo progresivo, por su actividad tenaz, por el afán de superación de sus habitantes.

Pero con ser muchos los atributos que haría que reconociera, Bilbao, hoy, es, sobre todo, la ciudad digna que defiende, con la sangre de sus habitantes, la civilización del mundo con su propia libertad. Las hordas fascistas creyeron amedrantarla con la destrucción, de un barbarismo sin precedentes, de vecinas poblaciones vizcainas, laboriosas y pacíficas. La táctica teutona de sembrar el terror como preámbulo del ataque, allí, como antes en Madrid, en vez de desmoralizar a los defensores de Euzkadi, se ha desmoralizado a sí misma, ofreciendo al mundo el espectáculo de un pueblo decidido a «morir de pie ante el opresor sería, para Bilbao, para Vizcaya, para Euzkadi entera, someterse a la tiranía de aquellos que, en su menguada comprensión, destruyeron el tesoro espiritual de su existencia, sintetizado en el árbol de Guernica.

Tiene Bilbao, especialmente para nosotros, los cooperadores catalanes, una doble sugestión, y de ello son testimonio todos los compañeros que tuvieron la suerte de concurrir al II Congreso Nacional de Cooperativas de España el año 1932. Durante los días que duró aquel comicio, las pruebas de simpatía, solicitud, compenetración, prodigadas por los compañeros de las entidades vizcainas, constituyeron algo imperecedero en nuestra mente, algo que no es sino el destello del carácter de aquel pueblo ejemplar, muy suyo en sus cosas, muy respetuoso con las ajenas.

Allí, como aquí, el movimiento cooperatista —como todos los avances sociales de orden

verdaderamente práctico— estaba situado en un plano superior al del resto de España. Allí, com aquí, existía un núcleo obrero de opinión consciente que unía a las teorías y a las prácticas la obra práctica de la reconstrucción de un mundo mejor por su propio esfuerzo.

Hoy todo está amenazado por la barbarie, contra la que se disputan lo suyo nuestros camaradas, con uñas y dientes. No podemos permanecer impasibles ante su dolor ni contentarnos con una piadosa congoja por su suerte. La cooperación catalana tiene una deuda de honor de carácter sentimental, si se quiere, pero que representa mucho más en nuestro ánimo que otras puramente materiales. Tenemos los cooperadores un doble motivo para tratar de interesarnos prácticamente por la suerte de nuestros camaradas vizcainos, traduciendo en ayuda material esta deuda sentimental con ellos contraída, y, como antes lo hicimos con Madrid —y aún lo venimos haciendo—, hemos de doblar nuestro esfuerzo, tratando de socorrer con víveres, ropas, calzado y otros menesteres a aquellos buenos camaradas que, por obra de la reacción, en vez de construir en paz, como era su hábito tradicional, se ven obligados a destruir a sus enemigos en una guerra sin cuartel.

Bilbao, toda Vizcaya, es una concentración humana puramente industrial; esta característica da a comprender, acto seguido, la penuria que debe existir entre sus moradores que casi exclusivamente se mantienen hoy de la pesca, pues se surtían en tiempo normal de géneros importados. Añadamos a este cuadro el aumento de población experimentado por las evacuaciones y fácilmente llegaremos a la conclusión de que su resistencia reviste todos los caracteres de épica, merecedora de los mayores sacrificios por nuestra parte.

Como catalanes solidarizados con aquel país que sueña con su libertad, como españoles que por un igual sentimos la tragedia del momento y como cooperatistas que vemos amenazado el segundo baluarte de la cooperación en todo el vasto solar de Iberia, no regateemos nuestro concurso de solidaridad para con los bravos luchadores de Euzkadi y aportemos prestamente un convoy de víveres para la reiteradamente invicta villa de Bilbao.

JULIO BLANQUER

Cal ajudar Bilbao!

Els nostres germans d'Euskadi esperen la nostra solidaritat, per poder-se mantenir dignament als llocs d'honor

Contribuïm amb queviures, robes i metàl·lic per tal d'ajudar-los en la seva heròica defensa, aportant els donatius a la Federació, la qual els lliurarà al Socors Roig Internacional

Subscripció pro víctimes del feixisme

Ròssec anterior	70.363'77
Juventuts Cooperatistes Suc. n.º 4.	25'—
La Protectora, Cassà de la Selva...	1.045'—
Coop. L'Unió, Canet de Mar	50'—
Lluís Casas, resident a l'Argentina.	50'—
U. C. B. Sector I	600'—
Maximilià Llorens	4'—

Ròssec que segueix ... 72.137'77

SECCIO FEDERATIVA

Ecos de la setmana

Diumenge, dia 2, es celebrà reunió ordinària del Consell General de la Federació, la qual es preocupà principalment dels assumptes relacionats amb el pròxim Congrés, com era natural, puix és aquesta reunió l'última, amb caràcter ordinari, que correspon celebrar abans de celebrar el nostre comici anual. Fou llegida i aprovada la Memòria presentada pel Secretari, així com l'informe del Director d'ACCIÓ COOPERATISTA i el de la Delegació de Catalunya de "La Previsió Social", la qual, com se sap, corre a càrrec de la Federació. També es trobà de conformitat el Balanç de l'exercici 1936, tractant-se altres importants assumptes que no esmentem, puix complint l'acord en vigor, l'acta de l'esmentada reunió es publicarà tot seguit, sense esperar la seva aprovació en la reunió pròxima.

La solidaritat de Catalunya amb els altres pobles d'Ibèria, s'ha posat novament de manifest amb motiu de la pressió que exerceixen els feixistes sobre Bilbao, com abans ja havia estat patentitzada en ajudar Madrid en els moments de major perill primer, i amb caràcter permanent, després. Es d'esperar que els cooperadors acudeixin també amb el seu ajut, d'identica forma com ho han vingut fent en totes les ocasions en què els ha estat llençada la nostra crida, al qual objecte podran fer lliurement les entitats de les recaptades rebudes a la Federació, que farà el donatiu conjuntament a través del Socors Roig Internacional, al qual està adherida. Els donatius es poden fer en gèneres, robes, calçat i metàl·lic i, en general, tot allò que hom cregui pot ésser d'utilitat, tant per als companys en armes com per a la població civil.

D'Igualada ens comuniquen haver estat constituït un Comitè d'Enllaç integrat per representants de la Federació de Cooperatives i per

la Comarcal dels Sindicats Agrícoles, el qual Comitè ja ha iniciat una tasca eficient, establint estretes relacions tant pel que es refereix a compres conjuntes, com a la facilitació directa dels productes del camp a les cooperatives de consum. Fruit d'aquesta entesa ha estat també l'haver estat creats nous sindicats agrícoles i noves cooperatives arreu de la comarca, existint el propòsit d'anar a la creació de cooperatives de consum a totes les localitats on existeixen sindicats constituïts i de sindicats allí on ja existeix cooperativa sense haver-hi sindicat. Nosaltres els encoratgem en el seu intent, bo i desitjant que el seu exemple sigui emulat per totes les nostres comarques on la situació dels sindicats agrícoles ho permeti.

Hem llegit al Butlletí del Departament d'Agricultura pertanyent al mes de gener un extens treball del nostre bon amic Dr. Georges Fauquet, ex-cap del Servei de Cooperació de l'Oficina Internacional del Treball, de Ginebra, titolat "El decret de sindicació obligatòria dels creadors de la terra i l'experiència cooperativa", en el qual tracta l'autor de justificar l'obligatorietat del decret davant l'apreciació cooperativista d'associació voluntària, i en el que fa un estudi fonamental de revisió d'allò que hom acceptava gairebé com a dogmàtic després del programa de Nîmes, decantant-se obertament pel sistema de cooperació que podríem anomenar mixta. El treball és interessantíssim i segurament el reproduïrem en números successius per tal que els nostres lectors puguin gaudir del seu contingut.

En els dos darrers números del nostre portaveu, en reproduir l'informe que la Federació Nacional presentà al Consell de l'Aliança Internacional celebrat a Ostende, per una equivocació figura en el títol la data del 1936, quan la reunió ha estat celebrada el mes passat. Encara que ja suposem que els lectors segurament notarien l'errada, fem aquesta aclaració per tal d'evitar dubtes.

Federació de Cooperatives de Catalunya

Extracte d'acta de la reunió del Comitè Executiu, corresponent al dia 14 d'abril del 1937

Presideix Farré. Assisteixen Rovira, Jiménez, Pujol, Blanquer i Ventura.

Després de llegida i aprovada l'acta anterior, es dona compte d'haver estat assabentat aquest Comitè, pel Consell Directiu d'Unió de Cooperadors de Barcelona, de la decisió presa pel Comitè Econòmic de la Indústria del Pa, de retirar el personal obrer de les fleques de les cooperatives de la capital, acordant-se fer diverses gestions.

Vista la poca difusió del nostre portaveu ACCIÓ COOPERATISTA, s'acorda imprimir uns cartells exhortant els associats de les cooperatives perquè l'adquireixin i el propaguin per difondre l'ideari cooperatiu.

La Unió de Joventuts sollicita una relació de llibres per expendre'ls en la Fira del Llibre amb el tant per cent corresponent, accedint-se a facilitar-la.

S'ajorna el Consell General, convocat per al dia 25, fins el dia 2 de maig.

Rovira dona compte de l'acte celebrat a Vall d'Arenós.

S'acorda contribuir amb 25 pessetes —vista una sol·licitud— amb segells de la Creu Roja.

El Comitè s'assabenta de les visites efectuades acompanyant els camarades de la Unió de Cooperatives del Nord d'Espanya.

Es canvien impressions respecte a una possible proposició d'adquisició d'una fàbrica de galetes.

Per a resoldre un conflicte sorgit a Palafrugell, s'acorda hi assisteixin els companys Farré i Ventura el vinent dissabte.

Farré i Rovira donen compte de llur visita a Figols, per arranjar unes qüestions plantejades, la qual gestió ofereix resultats satisfactoris.

Aixecant-se la sessió a les nou de la vetlla.

El Secretari, Celestí Ventura

Extracte d'acta de la reunió del Comitè Executiu, celebrada el dia 21 d'abril del 1937

Presideix Farré. Assisteixen Rovira, Pujol, Blanquer, Torrents i Ventura.

Es llegida l'acta anterior i s'aprova.

Es dona lectura a un comunicat del Comissariat de Propaganda, en resposta a un que li fou adreçat per aquest Comitè, amb referència al Congrés de les Cooperatives de França, convidant-se a visitar-lo per aclarar algun extrem.

Es llegeix la nota donada a la premsa refe-

S'HA POSAT A LA VENDA, AL PREU DE PROPAGANDA DE 30 CÈNTIMS, EL PAMFLET DE 64 PÀGINES

Aubades d'una Nova Era
(Pàgines de síntesi cooperativa)

ESCRIT PEL COMPANYY J. BLANQUER I EDITAT PER LA FEDERACIÓ DE COOPERATIVES DE CATALUNYA

Ernest Poisson, honorat a França

Ningú no és profeta al seu país, diu una dita ben coneguda. De tota manera, això no pot ésser aplicat al nostre col·lega Ernest Poisson, Vice-President de l'Aliança Cooperativa Internacional i Secretari General de la Federació Nacional de Cooperatives de Consum, de França. Darrerament, ha estat objecte d'una calorosa manifestació de simpatia per part dels dirigents cooperatius, llurs col·laboradors constants, així com representants d'altres moviments socials francesos.

Aquesta festa era a causa d'haver estat promogut Mr. Poisson a un grau superior en l'ordre de la Legió d'Honor; des de ja fa temps Cavaller de la Legió d'Honor, ha estat promogut Oficial. Nosaltres teníem el plaer i el privilegi d'ésser a París fa sis setmanes, quan el representant del President de la República ha donat al nostre amic la insígnia de la seva nova dignitat, a presència de nombrosos cooperadors, reunits en vistes a preparar el Congrés de l'Aliança Cooperativa Internacional. Es un detall interessant del règim democràtic de França, que sense la solemnitat i l'honor siguin disminuïts, la tasca de lliurar la condecoració pugui ésser confiada a un amic que ja és titular del grau superior.

El Consell d'Administració de la Federació Nacional de Cooperatives de Consum ha aprofitat aquesta ocasió per organitzar, en honor del sel col·lega, un dinar íntim, sota la presidència de Mr. Lebas, Ministre del Treball, assistit per Mr. E. Couvrecelle, President del Consell d'Administració de la F. N. C. C. Ha estat lliurat a Mr. Poisson el seu bust en bronze executat per l'escultor ben conegut Fernand Dubois, les reproduccions en bronze del qual de Sir William Maxwell, de Charles Gide i d'Albert Thomas són admirades pels cooperadors de tots els països. En nom de la F. N. C. C., Mr. Couvrecelle ha fet història dels vint-i-cinc anys de la carrera d'Ernest Poisson i ha retut un homenatge eloqüent a la seva devoció completa a la causa cooperativista, així com els grans serveis que ha prestat a la Cooperació en totes circumstàncies.

Ernest Poisson va néixer en el petit poble normand de Mortain (Manche) el 1882. El seu pare era un funcionari important de l'administració prefectoral. Féu els seus estudis en diverses escoles i al Liceu de Nantes, on fou lloçat del concurs general de filosofia el 1899. Havent fet els seus estudis a la Facultat de Dret, de Caen (1900-1905), entrà a l'advocacia i durant cert temps exercí la professió d'advocat. De tota manera, l'interès apassionat que tenia pels problemes socials i l'activitat que desplegà en el moviment socialista donaren una altra direcció a la seva carrera. Anà a París el 1906 i durant alguns anys fou propagandista oficial del Partit Socialista novament unificat i col·laborà amb Joan Jaurès, en el seu cèlebre diari «L'Humanité».

Cooperador ja per convicció, prengué part en nombrosos Congressos, com a delegat de Societats Cooperatives, i fou un dels primers defensors de la causa de la unitat del moviment cooperatiu, que en aquella època estava dividit en dues tendències, socialistes i independents, tenint cada una llur organització pròpia. El Pacte d'Unitat en el Congrés de Tours (1912), fou una etapa important en el desenvolupament del moviment cooperatiu francès, i en la seva preparació Poisson hi representà un paper considerable.

Aquesta pàgina de la biografia d'Ernest Poisson m'és perfectament coneguda, puix que representant als anglesos, vaig assistir al Congrés de Tours, i junt amb Sir William Maxwell prenguérem part a la celebració de l'esmentada Unitat, sota la presidència del malaguanyat professor Charles Gide.

Ernest Poisson ha viatjat molt, tant dins del seu país com a l'estranger. Tan com li era possible seguia el desenvolupament del moviment cooperatiu internacional, amb el mateix fervor que es consagrava a la Cooperació francesa. La seva mobilitat es manifestà al grau més alt durant la gran guerra, quan compartia

la seva activitat entre el servei militar i el servei cooperatiu per la causa militar, entre el manteniment de la moral des cooperadors i l'eficàcia econòmica de les entitats i la preparació de la represa de les relacions cooperatives internacionals en el moment en què la pau seria restablerta.

Més tard, com a dirigent ha pres part preponderant en l'acció del redreçament del moviment cooperatiu francès, amenaçat greument el 1934 per les dificultats en què es trobava el Banc de les Cooperatives de França. No tenim necessitat d'insistir respecte les inquietuds d'aquest període. El turment fou vençut amb un admirable sentit, un esperit de sacrifici i una voluntat coratjosa de triomfar per damunt de tot. Gràcies a aquestes qualitats, el moviment cooperatiu ha rebut testimonis públics de consideració, per part del govern d'aleshores, que demostren el gran sentit d'honor dels cooperadors francesos.

Ernest Poisson ha merescut l'honor de la seva generació i del gran moviment del qual ell és lluitador. Nosaltres estem molt satisfets que el favor del President de la República ens ofereixi aquesta ocasió per a subratllar alguns aspectes característics de l'home i algunes realitzacions de llur carrera.

HENRY J. MAY

DESDE MI BALCON

Obscuridad

Las estrellas —puntos suspensivos en un verso inacabado—, parpadean en lo infinito inaccesible; la luna juega a perderse en las sombras de siniestros presagios. Y todo el cielo siente la angustia de la tierra atormentada.

Se borran los contornos de los árboles cercanos; apenas se divisa la silueta de un noctámbulo —quizá artista o pensador— en la calle que parece muerta y abandonada a una incierta suerte de pesadilla y horror.

Cada ruido se agranda en el silencio; el llanto de un niño, la canción de la radio, el eco de una carcajada de mujer.

La oscuridad deprime como una perenne amenaza; el miedo —miedo subconsciente— puebla la mente de tristes pensamientos, de extravagantes ideas. Y los nervios impulsan a gritar o llorar.

¿Cuál será la suerte de la ciudad en penumbra que vela más allá de mi balcón? —pregunto, estremecida, a la noche hermética y dura como un puño cerrado.

«Pequeño» lame mis manos. Sus pupilas color ámbar parecen buscar, ávidas, en sutiles círculos invisibles, el enigma de las sinrazones humanas.

Barcelona, 1 de mayo de 1937.

Tragedia

La calle, hoscamente abierta a todas las amenazas, en mi ánimo lanza una sombría mácula saturada de tristeza y estupor; parece encerrar el eterno misterio de la esfinge del mal.

Pasan las ambulancias con sus banderas al viento; las lágrimas enturbian mis pupilas dilatadas por el terror y, caen lentamente, desesperadamente, hasta perderse en el cuello del kimono azul.

No muy lejos, hermanos proletarios se atacan sin piedad; la Muerte —trionfadora de la Vida— danza por la ciudad enloquecida como una diablesa implacable. La sangre humana corre como un caudal perdido inútilmente.

Anochece. La tragedia continúa; cada lampo destructor se lleva una esperanza, un bello deseo de amor y paz. Con las manos en alto —unidas en crispación suprema— pido trémula, que la cordura imponga su ley misericordiosa.

La calle, hoscamente abierta a todas las amenazas, en mi ánimo agranda la sombría mácula saturada de tristeza y estupor.

PSIGUIS

Barcelona, 5 de mayo de 1937.

Dues publicacions de les "Edicions Tremp"

COMPREU

El Cooperativisme, la Revolució i les Joventuts Cooperatistes

Opuscle de 32 pàgines amb una magnífica portada original d'ANDREU CORTINES. Es un crit de reivindicació del cooperativisme, un document de gran actualitat. Preu 30 cèntims. Descomptes a les comandes de més de 10 exemplars.

Per fi a sortit imprès en la nostra llengua el llibre clàssic de la Cooperació

"Història dels Equitables Pioneers de Rochdale"

Adaptació al català i próleg d'Antoni Solé.

L'esforç constructiu dels forjadors dels principis actuals de la Cooperació sobresurt a través de les pàgines vibrants d'aquest llibre el qual no pot mancar a la biblioteca de cap bon cooperativista.

Preu 450 ptes. Descompte a les comandes de més de 5 exemplars.

EDICIONS TREMP-Via Bonaventura Durruti, 55, pral-Telèfon 25385

Les circumstàncies anormals en què es desenvolupà la vida a ciutat durant la passada setmana, impediren l'aparició del nostre portaveu, malgrat els nostres esforços per tal d'aconseguir-ho

DEL MOMENTO

Espéctaculo desmoralizador

Otra vez Barcelona sufre una dura prueba. Resuenan disparos y más disparos; la sangre proletaria mancha las calles; hay barricadas en algunos lugares estratégicos; las ambulancias pasan como relámpagos por las calles desiertas y tristes. La ciudad paralizada, violentamente sacudida por ráfagas destructoras, parece abrumada por la gran tragedia forjada día por día, hora por hora, por todos los enemigos de la unión antifascista, que buscan su victoria en la retaguardia en la discordia más absoluta, en el caos de odios y pasiones avivadas por provocaciones sabiamente premeditadas. Y algunos ilusos, pérdida la prudencia, siguen siendo juguete de los perturbadores emboscados; ofrecen al mundo un espectáculo de horror, completamente desmoralizador, que se podía haber evitado con mucha unión, con mucha disciplina, en unos momentos tan trascendentales para nuestra guerra, cuando la opinión internacional nos es favorable, cuando la balanza se inclina de nuestro lado en los frentes de combate.

Desde el Palacio de la Generalidad, han nablado los representantes de todos los partidos, de todos los sindicatos, recomendando calma, serenidad, concordia, en nombre del ideal común, de la necesidad suprema e ineludible de ganar la guerra sea como sea, cueste lo que cueste. García Oliver, con verbo persuasivo, ha sintetizado su amargura, su angustia, ante la contienda fratricida, recordando la vergonzosa lucha de Caín y Abel; Luis Companys, ha pedido en nombre de Cataluña unión. A pesar de los sentidos parlamentos, seguían las balas silbando su macabra tonadilla.

El 19 de julio, tan simbólico, no puede terminar en Barcelona con un epílogo tan desastroso, que borra nuestra potencia revolucionaria a los ojos de la España leal; la historia —implacable siempre— nos lanzaría multitud de reproches si no terminamos lo más rápidamente posible con nuestras enemistades absurdas. ¿Qué nos dirá el proletariado mundial si habiendo podido libertarle de la garra capitalista, le dejamos abandonado a su miseria actual?... ¿Qué pensarán nuestros hijos, nuestros nietos, si por nuestra culpa somos vencidos por el fascismo internacional?... Todo lo más duro, todo lo más humillante.

Que en las poblaciones dominadas por los rebeldes el malestar vaya en aumento; que en los partidos de derechas —anulados casi por los oficiales de Hitler y Mussolini— el descontento, la incertidumbre saturan el ambiente de violento malestar; que se inicien movimientos, rebeliones, fugas, en el campo enemigo, es lógico y natural. Ellos, los del otro lado, traidores e invasores, no combaten por el mejoramiento colectivo, no pretenden imponer un régimen democrático, muy al contrario; son retrógradas, creen en la eficacia de las dictaduras, en el derecho de casta, en la supremacía del clero.

En Madrid se lucha sin descanso; en Euzcadi se contiene bravamente el ímpetu de las tropas mercenarias; en otras ciudades se trabaja activamente para la guerra; sólo en Cataluña se pierde lamentablemente el tiempo en contiendas internas sin justificación, sin grandeza, nefastas a todos, que ponen en verdadero peligro nuestro frente de Aragón, nuestra capacidad organizadora. Estamos dando ventajas al enemigo; le estamos proporcionando múltiples motivos de regocijo con nuestra vesania suicida.

Son muchos los caídos. Más de doscientos cadáveres con sus pupilas ciegas, parecen preguntar a un más allá por qué la humanidad

es tan imperfecta; cadáveres no destrozados por la metralla fascista, sino por las armas de los compañeros enloquecidos; cadáveres ofrecidos a la tierra en raptos de extravíos insensatos, que rompen la serenidad de los pueblos de vez en cuando, particularmente en los períodos de transición siempre turbulentos. Para los muertos responsables, perdón y olvido; para los sacrificados, gloria y paz.

Hemos vivido unos días de pesadilla satánica. Hemos sentido en unas horas, prisioneros de mortal zozobra, pesar sobre nuestra frente una responsabilidad ingente; hemos abarcado con toda su magnitud, las derivaciones de un fracaso colectivo; hemos llorado al comprobar que el hombre todavía no sabe llevar a la práctica las bellas teorías que pretenden defender con las armas en la mano; hemos maldecido, sí, hay que confesarlo, a los individuos que han pretendido manchar eternamente, irrevocablemente el afán de superación de las masas catalanas proletarias.

Esperamos una labor provechosa del nuevo Gobierno de la Generalidad. Confiamos en la cordura de las dos grandes sindicales obreras. Necesitamos para olvidar el drama desarrollado en nuestras calles, tener la seguridad de que nunca más podrá repetirse.

LORENZA GARCÍA DE RIU

Barcelona, 6 de mayo de 1937.

Forgem els quadres juvenils cooperatistes

Vaig a dir altra volta què és la Cooperació. Infinitat de vegades, en la premsa, en la tribuna, per tots els indrets de l'univers enter, s'ha descrit què és la Cooperació, què representa per a la classe treballadora i per al capitalisme el moviment cooperatista.

Dins el nostre moviment, els obrers han escrit pàgines brillants en la Història de la revolució econòmica, i tot realitzant nombrosos sacrificis, els companys que en ell s'han arreglerat, han demostrat llur capacitat constructiva de la nova societat. Agrupacions d'obers, han creat cooperatives de consum, no volent sofrir l'explotació intermediària capitalista, i passant per tots els obstacles i dificultats han aconseguit donar-les la importància que mereixen, i, naturatment, produït per l'associació de totes elles, el moviment cooperatista ha hagut d'engendrar fills, havent nascut les joventuts cooperatistes.

Aquesta joventut, filla de la gran Cooperació, hi té una missió a complir; ha de desenvolupar un gran treball dintre la massa juvenil catalana, per tal que el moviment juvenil cooperatista prengui més increment, i a tal objecte, cal desenvolupar una labor cultural intensa, han de crear-se els quadres juvenils cooperatistes, els quals com a primordial missió hauran d'organitzar curssets, conferències comentades, etc., puix si bé som avui els fills de la Cooperació, serem els pares del demà, forjadors de la gran obra humana de l'emancipació proletària.

Forgem els quadres juvenils cooperatistes! Visca les Joventuts Cooperatistes!

ANTONI ROSELL

(Secció Mataró)

REFLEXIONS D'UN JOVE COOPERATISTA

Ara més que mai, cultura i propaganda

En el projecte de Reglament interior de la Unió de Cooperadors de Barcelona, presentat per la ponència redactora i que en aquests moments ja han discutit les assemblees de primer grau, hi ha un article que resa així: «Comissió de Propaganda i Cultura. Que tindrà per objecte el foment de la cultura i acció de propaganda entre la població de Barcelona, emprant amb la major intensitat i eficàcia».

Propaganda i cultura, heus aquí una de les coses més deixades de banda en el nostre moviment cooperatiu i no obstant un dels aspectes més necessaris per la propagació i desenvolupament de la Cooperació.

Què feren les entitats cooperatives de Barcelona en anterioritat a la Unió de Cooperadors i com entenien el problema de la cultura? Salvant excepcions, no feren mai res de positiu ni tingueren en cap moment un concepte clar i sòlid quant a propaganda i cultura es referia.

A totes les cooperatives nominalment existia una Comissió de Cultura formada; quins treballs realitzava? La celebració de festivals, l'actuació d'un quadre escènic, seccions d'escacs, d'excursionisme, de ball, etc.; algunes més atrevides, la publicació d'algun Butlletí. De quan en quan, en diades assenyalades, es recordaven de donar una que altra conferència i fins per la Diada Internacional de la Cooperació un míting que no sortia del marc social de l'entitat i al què hi assistien els socis més conseqüents. Dèiem anteriorment que hi havien excepcions i això és veritat, però eren tan comptades, que podem aplicar la fórmula de què «d'excepció no altera la regla».

Seguirà la Unió de Cooperadors de Barcelona la trajectòria marcada per les entitats quan aquestes eren isolades?

Tenim la impressió que sí, i com que tenim aquesta impressió, per això hem agafat la ploma, que quan, almenys, no manqui la nostra advertència i la nostra disconformitat a què les coses segueixin el mateix ritme.

Què ens fa parlar així?, opinarà algú. Anem a veure-ho, doncs tenim a la vista dos símptomes. Primer: en la distribució dels excedents que hi ha en el projecte de Reglament interior, no hi ha cap tant per cent destinat a Cultura i Propaganda. Segon: en l'assemblea del Sector que pertany el que escriu aquestes ratlles, fou refusada una esmena, per majoria de vots, que rectificava la distribució dels excedents, introduint-hi un tant per cent a Cultura.

La Comissió d'Elaboradora del projecte i els companys del Sector esmentat, hem de confessar-ho, es troben a l'any 1937, en plena convulsió econòmica i social d'Espanya, més endarrerits que els pioners de Rochdale; almenys aquests a l'any 1844, en constituir-se, destinaren el 25 per 100 dels excedents a Cultura.

Hi ha un factor, però, que els disculpa, i és que, si l'aspecte cultural del moviment coope-

ratu de Barcelona ha de continuar com fins ara, no val la pena de destinar-hi cap quantitat. En aquest sentit, completament d'acord, però anem a veure: Pot el moviment cooperatiu de Barcelona canviar la seva orientació en matèria de Cultura i Propaganda, imprimint-hi una nova trajectòria? I és clar que sí! No solament pot, sinó que ha de fer-ho, ha de fer-ho si vol superar-se a si mateixa, si vol posar-se a l'alçada que les circumstàncies actuals imposen, perquè: Què ha d'ésser, què ha de constituir la medula del moviment cultural cooperatista? Doncs l'educació cooperatista, la preparació tècnica i ideològica dels seus militants per regir els destins dels postulats que practiquen. La vulgarització i propagació constant al carrer de les seves doctrines i de les excel·lències de les seves pràctiques.

I del desglossament d'aquestes dues concrecions se'n deriven una sèrie d'activitats, que dit sigui de pas, els actuals moments reclamen, com són: la instal·lació d'una acadèmia purament cooperatista, edició de textos i de revistes tècnico-teòriques, opuscles, manifestos i cartells murals de propaganda, fins i tot si ens ho propossem l'establiment d'una emissora de ràdio exclusivament nostra, que pregonés als quatre vents el mot COOP. i... tantes i tantes coses que podríem assenyalar.

I ara preguntem: S'ha fet res en aquest sentit? No, no s'ha fet res, encara s'ha de començar aquest treball i no obstant ha de portar-se a terme, ha de portar-se a terme, si volem reeixir en la tasca que la història ens té encomanada.

La realització d'aquestes premises abans era impossible per l'acció isolada de les entitats, però ara que hem aconseguit la creació d'un bloc homogeni no hi ha d'haver res que ho impossibiliti, l'únic que pot impedir-ho és la incomprensió dels cooperadors i això hem de superar-ho. No sé el que han acordat els altres Sectors, però espero que la reunió de segon grau superarà les deficiències que les de primer haguessin pogut tenir.

Perquè, per portar a terme l'obra que assenyalàvem es necessiten diners. Sense una assignació dels excedents, la creació de la Comissió de Propaganda i Cultura serà purament nominal i, per tant, morta. No ens podem refiar d'unes pessetes que pugui votar el Consell Executiu per cada cas especial, o dels festivals que puguin organitzar-se a profit de dita Comissió, cal disposar d'un fons especial destinat exclusivament per aquest fi.

Calen diners; sense l'ajut econòmic és impossible fer la tasca cultural i de propaganda que el nostre moviment reclama. Cal destinar un tant per cent, el més crescut possible, per aquest fi. Si estimem la Cooperació, si creiem en el seu esdevenidor, sabrem esmenar aquest error comès i adaptar-nos al ritme que el moment reclama.

ANDREU CORTINAS

SINDICAT AGRICOLA
CELLER COOPERATIU

de
B R A F I M
Major, 50 (Província de Tarragona)

Les cooperatives que compren en el nostre Celler Cooperatiu faciliten als seus socis els millors vins amb la màxima economia. ● Demaneu mostres i preus

Esencias supersolubles "MELITO" para la elaboración de aguas de colonia, quinas, brillantinas y perfumes de flores. Lociones y extractos.

J. SUMMERS-AREVALO

Oficinas: Pablo Iglesias, 61 - Telf. 21898
Apartado 504 - BARCELONA

Esencias purificadas de frutas. Especialidad DUROMA DE LIMON 444 para gaseosas y jarabes.

LIQUID MATA MOSQUES
"FULMIT"

(P E R F U M A T)

RUPERT BUSTO - CORNELLÀ

Venda exclusiva a Cooperatives, Sindicats i Col·lectivitats Agrícoles

Bidó	de 200 litres	Ptes. 2'55 litre
Llauna	» 20 »	» 2'70 »
» » 5 »	» 3'— »	
» » 1 »	» 3'45 »	

Compreu
i Propagueu

Cooperativa Obrera
"EGARA"

Catalunya, 117
TERRASSA

Aquest augment tan abusiu

Fa uns dies que des de tota la premsa es ve parlant d'aquests preus tan abusius a què han arribat gairebé tots els articles de primera necessitat; uns en parlen en un sentit, altres en un altre i tots i cada un d'ells procura tirar l'aigua al seu molí procurant demostrar que els que tenen la culpa de tot aquest desgavell dels preus abusius són els del davant.

No n'hem trobat cap que amb franquesa ens hagi dit, senyors, d'això tots en tenim la culpa i, per tant, jo també; ni un no n'ha sortit així. Sembla com si això d'aquest augment abusiu dels articles de primera necessitat hagi estat una cosa que l'hagi portat un home sol, un factor sol i aquest l'hagi portat a la pràctica a despit de les protestes de tothom.

I no ha estat així. Els que poc més o menys estem en l'entrellat de l'assumpte preus, d'aquests articles, per haver-hi d'intervenir totes les hores del dia, sabem que no ha estat així; sabem que ha estat obra de tots plegats, sabem que no s'han tingut en compte cap dels valors i sistemes que s'havien d'emprar en la nova fórmula econòmica que la revolució comportava i que per tant s'hagi caigut en els defectes d'aquell règim burgès que tothom diu que vol enderrocar, però que els fets no responen pas a aquesta pretensió.

De voler fer una cosa nova i ben feta s'havia de començar per no servir-se per res de la llei de l'oferta i la demanda per les relacions interiors de la nació, per les exteriors bé, ja que amb les exteriors, en trobar-nos davant d'un món capitalista ens hi hem de comportar com a tal, per no estar desplaçats i perquè amb les relacions exteriors, exportacions i importacions, és amb el que avui l'Estat pot anar aguantant l'allau feixista i assegurar el triomf de demà. A dintre la nació si les mercaderies havien de sofrir un augment no era altre que el que estrictament comportava l'augment de sous i l'escurament de la jornada.

Però no ha estat així, s'han augmentat les mercaderies a plaer del que les ha tingut; si a un li ha semblat de no vendre per després revaloritzar més el gènere, ho ha pogut fer amb tota llibertat; si a un li ha interessat deixar un mercat desproveït per poder donar sortida a mercaderies que no s'haurien venut mai, ho ha pogut fer; si un, per apetències polítiques o de partit ha volgut perjudicar a tot un poble obligant a aquest a pagar doble preu en tot, ho ha pogut fer; i en això, en aquest pecat capital en moments com els presents, no hi han caigut pas solament els pocs comerciants que encara vegeten sobre la crosta del nostre territori, el més xiroi del cas és que hi han caigut fins els Comitès de proveïments de la majoria dels pobles de Catalunya que lluny de disposar-se a complir la funció social que els moments revolucionaris aconsellen, s'han aprofitat de les conselleries, per a transformar-se, en comptes d'endagadors de l'economia dels pobles, en comerciants en menys saber i en menys tècnica que els antics comerciants i burgesos que patíem.

S'han posat en pràctica una colla de sistemes, si l'un inefficaz, l'altre molt més; el que s'ha posat més en voga, el de l'intercanvi, amb el consegüent desplaçament continu de mercaderies d'una banda a l'altra del nostre territori; el sistema d'intercanvi que s'ha portat sense un patró, sense una mida que regulés totes les operacions, ha estat un disbarat; com a patró, com a mida, sols hi ha jugat un sistema, el de mirar dels dos contractants el que tenia més necessitat d'un article i amb la vista fitada a aquesta necessitat, el que més li ha interessat aquesta operació ha hagut de pagar els plats trencats. Ha estat el negoci d'En Gisbert amb les cabres, que quan les tenia totes blanques les volia totes negres, i n'havia de donar dues de blanques per una de negra, i quan les tenia totes negres, com que les volia blanques havia de donar-ne dues de negres per una de blanca. Aquest sistema d'intercanvi ha estat un gani- vet de dos talls, que mentre l'ha usat un de sol bé, però en generalitzar-se sense posar-hi una moralitat pel davant, tothom hi ha sortit perdent.

Vull dir amb tot això, que si els preus s'han augmentat en aquesta mida desmesurada, en tenim la culpa tots, per aquesta manera anàrquica de comportar-nos i per haver volgut actuar tot i dient-nos molt revolucionaris, de cara a l'interès particular, no al col·lectiu; tothom ha votgut fer el que li ha donat la gana, no el que li han manat, ni el que d'acord amb les conviccions d'unitat i de disciplina que havíem promès tots, veníem obligats a executar.

Hem estat veient com des de Tortosa no s'admetia càrrega per manca de servei ferroviari i en aquells moments, en el Litoral, es feien dos trens de tantes unitats com era possible per assistir a un míting que es celebrava a Barcelona i aquella càrrega que no es podia facturar des de Tortosa s'havia de retirar amb camió, la

qual cosa comportava un augment en el preu de venda de més d'un 20 per 100. Es tot això el que ha fet augmentar els preus, aquesta manca d'unitat, aquesta indisciplina, aquest desconeixement dels valors morals que una revolució en si comporta, aquesta manca d'ètica, aquesta manca de convicció revolucionària, aquest posar per davant el «jo» personal tot dient-se revolucionari i no fent altra cosa que la contrarevolució.

I al cap de nou mesos justos, un part, ens donem compte que els preus han augmentat d'una manera alarmant, i tots els que han ajudat a aquest infantament ara criden i donen la culpa a l'altre, tothom té les mans netes de pecat, i ningú no ha comès el més lleu sacrilegi i és que ningú no es dona compte, o no es volen donar compte, que ací s'ha comès una falta imperdonable, la de no donar entrada en la nova forma econòmica que s'ha de montar i els principis de la qual ja es van posant, als consumidors i productors organitzats cooperativament. S'ha partit de la base que sols tenia valor el treball, no s'ha considerat cap valor al consum, s'ha volgut tractar el problema que ens ocupa tractant a l'individu com a productors, i és clar, partit d'aquest principi, tenim que totes les indústries socialitzades, col·lectivitzades, tinguin la forma d'organització que tinguin, sols rutllen de cara a un benefici, no de cara a una funció social, igual, igual, com actuaven les empreses, fàbriques, indústries, que tenien la vista fixada en el balanç i en el compte de pèrdues i guanys.

Per a resoldre bona part del que portem dit cal fer entrar en joc, donar personalitat al consumidor, cal actuar de cara a un servei social, a una feina col·lectiva, ja que si bé el treball té un valor no deixa de tenir-lo també la funció adquisitiva de l'individu, sense la qual cosa no s'aguantaria res, ni fàbriques, ni indústries, ni tallers, ja que un treball no consumit, és treball perdut.

I a tot això hem arribat per la nostra part pensant tenir la consciència ben neta en aquest assumpte dels preus de venda desmesurats; avui les Cooperatives, com sempre hem pogut demostrar, podem presentar un historial pulcre en aquest sentit i d'altres; avui com sempre, les cooperatives actuen de cara a un interès col·lectiu; per nosaltres el benefici no compta, aquella funció social envers els consumidors organitzats és la que ocupa totes les nostres activitats; amb un sens fi de mercaderies es pot demostrar als preus que han arribat a assolir en comerços particular, socialitzats o col·lectivitzats i els que han assolit a les nostres centrals de repartició; si sempre ens hem vanat d'una moralitat, ara ens n'enorgullem, malgrat i que encara hi hagi qui diu que les nostres entitats i el nostre moviment sigui aburguesat, i que això sigui dit per molts que en plena economia burgesa i ara en plena revolució, encara van a portar al cap de la setmana, tot el seu valor adquisitiu a casa d'un botiguer i no han pensat mai en treure's aquesta explotació de què són objecte.

Com deia en principi, cal potser no aixecar massa el to de veu amb aquest assumpte dels preus desmesurats, doncs tots hi tenim la nostra part de culpa i no en podem defugir la responsabilitat així com així.

El que cal és, si de veritat s'hi vol posar remei, és supeditar-nos tots a un remei comú; que no hi hagi ningú que pugui fer el que li dongui la gana i que per sobre de tot punt de mira particular s'hi posi el punt de mira col·lectiu que és el que en tots els ordres hi posem els consumidors i productors organitzats cooperativament, l'esperit revolucionari dels quals no és d'ara ni del 20 de juliol, sinó que abans del 14 d'abril, en plena dictadura i molts anys abans, els nostres homes i les nostres entitats ja anaven sembrant la llavor d'una nova forma econòmica encara no superada per totes les innovacions de darrera hora.

V. CASALS BOSCH

Mataró, 25-4-37.

La Cooperación de consumo, madre del colectivismo

Quedemos con que el colectivismo lo hemos de ganar con nuestro propio esfuerzo. Reconocemos que la organización que a él ha de conducirnos, es la cooperación de consumo. Llegar a que el colectivismo sea un hecho, es cuestión de tiempo, de capacitación y depende exclusivamente de los trabajadores, de todos los trabajadores sin distinción de peones, oficiales, técnicos e intelectuales; en fin, de todos cuantos viven del producto de su trabajo o de su intelecto. Todos somos consumidores, y estando toda la economía basada en el consumo, lo natural es que se produzca según las necesidades del mismo. Como todos los nacidos somos consumidores, lo lógico es que el consumo, y por ende las organizaciones económicas de consumidores federadas, sean las de dirijan la producción, y ésta, supeditada al consumo. Lo cual quiere decir que los consumidores organizados deberán llevar la batuta de la producción, en el más amplio y bien entendido sentido de la palabra.

Por esto entendemos que todo aquel que trabaja tiene el deber de formar parte de la organización cooperativa de consumo, y la Federación de este organismo, sabiendo lo que toda la población a ella adherida consume, organizará la producción total que a ella interesa.

De sobra sabemos que la cooperación de consumo abarca la distribución de toda clase de géneros y objetos que el individuo necesita para su uso particular y colectivo. Nosotros nos ceñiremos, por ahora, a lo que se refiere a la producción cooperativa de artículos alimenticios, susceptibles de transformación para su consumo, pues a los consumidores nos ha de interesar enormemente saber lo que comemos y lo que debemos comer. Va en ello la salud nuestra y de los nuestros, y toda precaución es poca. Por esto queremos que la cooperación se extienda, porque cuanto más se agrande, será más fácil crear industrias indispensables, industrias colectivas, industrias de transformación de artículos, de elaboración de géneros, para los consumidores organizados, y poder sacudir el yugo de los que, hasta ahora, lo han hecho para el mercado en general, sólo con miras a su negocio, importándoles un ardite el público que lo ha de digerir.

La cooperación es obra positiva; todo lo que organiza en el presente es con miras al futuro, no lejano, en que habrá ido trazando con la práctica las líneas generales de lo que habrá de ser la organización colectiva, engendrada por la cooperación. Un esquema reducido a un solo artículo, de lo que puede hacer la cooperación, con vistas al colectivismo, lo vamos a exponer ante los ojos de los detractores de la cooperación. Nos vamos a referir al artículo del pan, y solamente al número de los asociados a la Unión de Cooperadores de Barcelona. Esta entidad cuenta, a la sazón, con 20.000 asociados, o sean 20.000 familias que, en tiempos normales, para su consumo necesitan 20.000 kilogramos de pan diarios, lo que representa al año una cantidad de trigo igual a 811.190 quintales métricos de trigo, 811.109 sacos de trigo de 100 kgs. cada uno. ¿Cuántas hectáreas se han de menester para su cultivo? Los agricultores lo sabrán. Nosotros lo ignoramos; pero, por lo menos, precisamos cuarenta mil. ¿Cuánta fibra textil precisa para hilar y tejer el saquerío para su envase? ¿Cuántas hectáreas de tierra harán falta para el cultivo de dicha materia textil? Los técnicos nos lo dirán cuando sea la hora. ¿Cuántos caminos para su transporte desde los puntos de origen o de los pueblos donde se almacena el trigo a la harinera para su molienda? ¿Cuánta fibra textil de yute, algodón o lo que sea, se necesitará para envasar 608.332 sacos de harina y de los 20.278 quintales métricos de harina de inferior calidad y salvados que también han de envasarse? ¿Cuántos camiones para transportar la harina de la harinera a los hornos que tenemos? ¿Cuántas máquinas de hilar y de tejer para la confección de los cientos de miles de sacos?

He ahí cómo la cooperación organiza el co-

lectivismo. Da trabajo a los trabajadores de la tierra que, colectivamente, podrán en varios pueblos cultivar los miles de hectáreas para producir el cereal, y a otros obreros del campo que cultivan las fibras textiles para su envase. Luego la cooperación organizará las cooperativas de segundo grado para el transporte del cereal y de las materias textiles; al mismo tiempo adquirirá la fábrica para la molienda del trigo; otra fábrica para el hilado y tejido de la tela para los envases; montará el taller para la confección de sacos; también otro taller para reparación y construcción de camiones para el transporte.

La cooperación, no sólo admite, sino que desea que cuantos obreros tenga empleados en sus establecimientos de distribución, fábricas, talleres y su transporte, sean socios de la Cooperativa de consumo, porque así serán de hecho copartícipes con los demás asociados, pudiendo intervenir en la buena marcha de la misma, en las asambleas generales, con su voz y voto, igual que los demás socios.

Esto que hemos expuesto sobre el artículo pan, podríamos hacerlo extensivo al vino, al aceite, a los licores y jarabes, a la leche y sus derivados (quesos), mantecas, a la industria de galletas de todas clases y azúcares.

Como se ve, la cooperación de consumo es la madre del colectivismo. Cosa que ignoran los modernos colectivizadores.

B. FARRÉ

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista

La Vil·la de Salut L'Aliança ha incorporat a a la seva obra la Clínica Comarcal de Vic

La Cooperativa Sanitària Vil·la de Salut L'Aliança, des del mes de febrer d'enguany regeix i administra la Clínica Comarcal de Vic, la qual ha pres el nom de «Filial número 1 de la Vil·la de Salut L'Aliança».

Els companys cooperatistes compresos dins la Regió VI de Catalunya, informats que amb motiu dels fets del 19 de juliol passat el Comitè obrer de la mateixa se n'havia incautat, iniciaren unes gestions, junts amb els companys de la Federació Comarcal, prop de la Junta de Govern de la Vil·la, en el sentit que aquesta es fes càrrec de l'esmentada Clínica. No cal dir l'èxit que assoliren aquestes gestions en el sí de la Junta de la Vil·la, on, podem dir tots els seus components, són fermes i decidits cooperatistes disposats a engrandir i enlairar la Institució que dirigeixen.

Aquesta Clínica, d'unes condicions de tot punt envejables, ha estat posada a disposició dels socis de la Vil·la compresos dins la Regió VI de Catalunya i d'aquells pobles que tenen millor comunicació amb Vic que amb Barcelona.

Nosaltres sabem l'esforç econòmic que ha tingut de fer la nostra primera institució cooperativa sanitària. Es digna d'elogi la seva gesta no tan sols per l'esforç realitzat, sinó per l'aportació que representa dins el camp cooperatista i mutualista d'una clínica posada al servei de la classe treballadora que ha d'èsser mercantil per convertir-se en Filial número 1 d'una Institució netament obrera.

Ens plau donar aquesta satisfactòria notícia a totes les cooperatives de Catalunya, sobre tot a les compreses dins la Regió VI de Catalunya, per a què es donin compte que se'ls ha posat al seu abast una Clínica muntada amb tots els avenços que la ciència moderna exigeix, dirigida i administrada per una Institució cooperatista que porta trenta-tres anys de pràctica en l'aspecte sanitari, la qual cosa significa una garantia i una solvència pels seus associats que sense necessitat d'un llarg desplaçament troben el mitjà per a guarir-se de les seves dolences.

Com a cooperatistes no podem fer altra cosa que felicitar efusivament els companys de la Junta de l'Aliança, desitjant-los un mereixedor encert amb aquesta primera Filial, encoratjant-los en la seva tasca d'engrandiment, i a la vegada agrair als companys cooperatistes de la Regió que han portat a cap aquesta incorporació a la Clínica Comarcal a l'Aliança pel nou servei que han prestat a la causa de la cooperació.

Ens resta només recomanar a totes les Cooperatives compreses dins la Regió VI que ingressin col·lectivament a la Vil·la de Salut L'Aliança, no tan sols perquè des del punt de vista legal és gairebé una obligació, tractant-se d'una obra cooperatista, sinó pels serveis acurats i dignes d'elogi que ella presta.

ECOP. — Rosellón, 84. — Barcelona

